

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Jeg var en Munk i Sachsenland

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Jeg var en Munk i Sachsenland", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 348. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid110664.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 121. Luther i Worms.

Egen Melodi af C. Barnekow .

Jeg var en Munk i Sachsenland,
Hvor Malmen groer i Fjelde,
Jeg brød mig ei om Pavens Band,
Ei om St. Peders Vælde!

Jeg foer dog ei med Lærdom ny,
Skiøndt Paven det tør mene,
349 Men stred for Herren over Sky,
Og for hans Ord det rene!

Jeg præked paa mit *Modersmaal* ,
Og sang saa godt jeg kunde,
Og de, som trued Ord med Baal,
Fik Skam paa deres Munde!

Jeg grundet paa Vorherres Bog,
Som aarle, saa og silde,
Og prented den paa Folkets Sprog,
Alt som Vorherre vilde!

Jeg drog engang til *Worms* ved *Rhin* ,
Min Gierning at forsvare;
Som *Husses* Hals af Kiød er din,
Man sagde, tag dig vare!

Det være maa Vorherres Sorg,
Saa faldt mig Ord i Munden,
Vor Gud, han er saa fast en Borg,
Og Satan feig i Grunden.

Gik Djævle der da end i Lag,
Saa mange og saa røde,
Som Teglene de er paa Tag,
Jeg tør og maa dem møde.

I Riddersalen høi og stor,
For Keiser *Karl* paa Thronen,
Jeg traadte frem med Sandheds Ord,
Og vented Martyr-Kronen!

Den lange Snak er lidt bevendt,
Det gjaldt kun om at sige:
350 Vorherres Ord er jeg bekiendt,
Vil ei et Haarsbred vige!

»Jeg som en lydig Undersaat
Til Fode Jer vil falde,
Men ei mit Ord om Himlens Drot
Jeg kan tilbagekalde;

Hans Ord og Skrift er over os,
De Høie med de Lave,
Ustraffet dem ei byder Trods
Selv Keiser eller Pave,

Og kan med dem om Kiætter
Mig Ingen overvinde,

Da er min Trøst, Guds Mund -er fri,
Den kan slet Ingen binde!«

Det hørde Folk i Tusindtal,
Saa Røg der gik af Branden,
Det lød i Hytte, klang i Hal:
Til Paven han er Manden!

Halvanden Snees af Aar randt hen,
Saa graa jeg blev i Striden,
Og fandt, at baade Mund og Pen
De slides op med Tiden;

Men Frihed vandt Guds rene Ord,
Brød ud i Sang og Tale,
Hos alle Frænde-Folk i Nord,
Paa Bjerge og i Dale!

De Pavens Tøffel aldrig meer
Vil kysse, tør jeg haabe,
351 Skiøndt Verden er, som let man seer,
En gammel Vendekaabe!

Jeg stoler paa de Smaa især,
De vil saa gjerne kvæde:
»Fra Himlen høit kom vi nu her,«
Derved sig Engle glæde.

Og Kvinderne jeg regner paa,
De slippe ei af Griller
Den Sang og Bog, de kan forstaae,
For pluddervælske Triller.

Jeg allenfalds er Pavens Pest,
Saalænge jeg kan aande,
Naar jeg er død, han faaer sin Rest,
Og Kirken Bod for Vaande!

Da faaer og Tyrken sin Bekomst,
Hvortil han høit kan trænge,
Den Orm paa Christenhedens Blomst
Har gnavet altfor længe!

Nu kappes om, I Folk i Nord!
At bede og at sjunge
Mod *Pavens* og mod *Tyrkens* Mord,
Med eders egen Tunge!

Den Ene myrder Sjæl og Krop,
Men Krop og Sjæl den Anden,
Saa gaaer det med dem lige op.
Som Potten og som Panden!